

LITURGIA SŁOWA

PIERWSZE CZYTANIE

Iz 50, 4-7

Czytanie z Księgi proroka Izajasza

Pan Bóg mnie obdarzył językiem wymownym, bym umiał pomóc strudzonemu krzepiącym słowem. Każdego rana pobudza me ucho, bym słuchał jak uczniowie. Pan Bóg otworzył mi ucho, a ja się nie oparłem ani się nie cofnąłem. Podąłem grzbiet mój bijącym i policzki moje rwącym mi brodę. Nie zasloniłem mojej twarzy przed zniewagami i opluciem. Pan Bóg mnie wspomaga, dlatego jestem nieczuły na obelgi, dlatego uczyniłem twarz moją jak głaz i wiem, że wstydu nie doznam.

Oto słowo Boże.

PSALM RESPONSORYJNY

Ps 22 (21), 8-9. 17-18a. 19-20. 23-24 (R.: 2a)

Boże mój, Boże, czemuś mnie opuścił?

Szydzą ze mnie wszyscy, którzy na mnie patrzą, *
wykrzywiają wargi i potrzęsają głowami:
«Zaufał Panu, niech go Pan wyzwoli, *
niech go ocali, jeśli go miłuje».

Sfóra psów mnie opadła, *
otoczyła mnie zgraja złoczyńców.
Przebodli moje ręce i nogi, *
policzyć mogę wszystkie moje kości.

Dziękaj między siebie moje szaty *
i los rzucają o moją suknię.
Ty zaś, Panie, nie stój z daleka, *
pomocy moja, śpiesz mi na ratunek.

Będę głosił swym braciom Twoje imię *
i będę Cię chwalił w zgromadzeniu wiernych:
«Chwalcie Pana, wy, którzy Go wielbicie, †
niech sławi Go całe potomstwo Jakuba, *
niech się Go lęka całe potomstwo Izraela».

DRUGIE CZYTANIE

Flp 2, 6-11

Czytanie z Listu Świętego Pawła Apostoła do Filipian

Chrystus Jezus, istniejąc w postaci Bożej, nie skorzystał ze sposobności, aby na równi być z Bogiem, lecz ogołocił samego siebie, przyjąwszy postać sługi, stając się podobnym do ludzi. A w zewnętrznej postaci uznany za

człowieka, uniżył samego siebie, stając się posłusznym aż do śmierci – i to śmierci krzyżowej.

Dlatego też Bóg Go nad wszystko wywyższył i darował Mu imię ponad wszelkie imię, aby na imię Jezusa zgięło się każde kolano istot niebieskich i ziemskich, i podziemnych. I aby wszelki język wyznał, że Jezus Chrystus jest Panem – ku chwale Boga Ojca.

Oto słowo Boże.

AKLAMACJA

Por. Flp 2, 8-9

Dla nas Chrystus stał się posłusznym aż do śmierci, i to śmierci krzyżowej.

Dlatego Bóg wywyższył Go nad wszystko i darował Mu imię ponad wszelkie imię.

EWANGELIA

Mt 26, 14 – 27, 66

Męka naszego Pana Jezusa Chrystusa według Świętego Mateusza

Zachęcamy do uważnego słuchania podczas Liturgii Słowa.

Fot: Wjazd Jezusa do Jerozolimy - ikona z Góry Athos z XVI w.

WIELKI TYDZIEŃ 2026

przeżyj go świadomie

Mt 21, 1-11

Mt 26, 14-27, 66

J 12, 1-11

J 13, 21-33, 36-38

Mt 26, 14-25

J 13, 1-15

J 18, 1-19, 42

Mt 28, 1-10

Mt 28, 1-10

Niedziela Palmowa

Wjazd Pana Jezusa na ośiołku do Jerozolimy przy wiewatach tłumu

Wielki Poniedziałek

Odwiedziny przez Jezusa w domu przyjaciół. Namaszczenie przez Marię na "dzień pogrzebu"

Wielki Wtorek

Zapowiedź przez Jezusa zdrady Judasza i zaparcia się Piotra

Wielka Środa

Jezus zostaje wydany przez Judasza za 30 srebrników

Wielki Czwartek

Podczas Ostatniej Wieczerzy Jezus ustanawia Sakrament Eucharystii oraz kapłaństwa. Gdy modli się w Ogrójcu zostaje pojmany.

Wielki Piątek

Jezus zostaje osądzony i skazany na śmierć. Przechodzi Drogę Krzyżową na Gólgocie, gdzie zostaje ukrzyżowany i umiera.

Wielka Sobota

Jezus zstępuje do otchłani.

Wigilia Paschalna i Niedziela Zmartwychwstania Pańskiego

Chrystus Zmartwychwstał!

W Klimatach:

Triduum Sacrum – przygotujmy się na święta! 2

Grób Janka Godlewskiego – Lwowskiego Orlecia 3

KOMENTARZ

Czytając opis Męki Pańskiej, stajemy się niejako świadkami tego zbawczego wydarzenia. Rozmowa z Piłatem, skazujący osąd tłumu, ubiczowanie, droga krzyżowa, śmierć, wiemy, że trzeba było tak wielkiej ofiary, aby człowiek został zbawiony. Jednakże współczesny świat nie wydaje się być tym zainteresowany. Miłość Boga pozostaje bez odpowiedzi ze strony człowieka. Czy postępując w ten sposób człowiek nie pozbawia się sam zdolności do kochania?

Czy bez miłości ofiarnej ludzkie życie ma sens?

ks. dr Waldemar R. Macko

TRIDUUM SACRUM – PRZYGOTUJMY SIĘ NA ŚWIĘTA!

Co warto wiedzieć o świętach wielkanocnych? Przede wszystkim to, że kiedy przychodzimy w świąteczną niedzielę do kościoła, to już dawno po wszystkim. Wszystko, co najważniejsze w obchodach tych świąt, już się w kościele dokonało. A tym, co się dokonało, jest właśnie liturgia świętego Triduum. Co więc można stracić, nie uczestnicząc w niej?

Na pierwszy plan wysuwa się wyjątkowość tej liturgii polegająca na jej długości. Trwa ona bowiem od czwartku wieczór do... procesji rezurekcyjnej! Od czwartkowej eucharystii upamiętniającej Ostatnią Wieczerzę, liturgia ciągle trwa, aż do rezurekcji. Wielkopiątkowe obrzędy liturgiczne nie mają swojego początku ani końca. Nic się nie zaczyna, nic się nie kończy. Wigilia Paschalna również nie ma początku w postaci znaku krzyża. To niesie ze sobą pewne, poważne konsekwencje. Otóż każdy z uczestników świętego Triduum trwa cały czas w liturgii od czwartkowego wieczora. Nawet będąc w piątek w pracy! Dlatego ta liturgia jest tak niezwykła – pokazuje nam bowiem istotę każdej liturgii, w której uczestniczymy: że nie ogranicza się ona tylko do budynku kościoła i kilku obrzędów. Pamiętajmy o tym i spróbujmy wyjść temu naprzeciw, zostawiając na ten czas jak najmniej przygotowań do świąt, które rozproszą nasze myśli skierowane ku przeżywanej właśnie tajemnicy śmierci i zmartwychwstania Chrystusa.

Wieczerza Pańska

Święte Triduum rozpoczyna się Mszą Wieczerzy Pańskiej, sprawowaną wieczorem w Wielki Czwartek. Tego dnia w kościołach nie sprawuje się żadnych innych obrzędów, za wyjątkiem porannej Mszy Krzyżma, odprawianej w katedrach diecezjalnych, na której biskupi błogosławią nowe oleje sakramentalne.

Wieczerza Pańska jest wyjątkowa nie tylko dlatego, że rozpoczyna najważniejszy okres liturgiczny w ciągu roku, kończąc tym samym Wielki Post. To także szczególne wejście w tajemnicę Paschy Chrystusa, która jest centralną treścią tego obchodu. To właśnie podczas Ostatniej Wieczerzy Jezus rozpoczął te niezwykle dzieło, mające na celu zbawienie ludzkości. W starożytności w tym dniu nie sprawowano Eucharystii. Najważniejszym obrzędem było tzw. mandatum, czyli obmycie nóg. Mowa jest bowiem o nim w odczytywanej w tej liturgii Ewangelii według św. Jana. To testament Jezusa, miłość służebna pokazana w praktyce, kiedy to Bóg-Człowiek pochyla się nad ludzkiimi, zakurzonymi stopami i sam je obmywa. To właśnie jest istotą kapłaństwa Chrystusa, w które my jesteśmy włączeni poprzez chrzest – służba człowiekowi. Nawet jeżeli w kościołach nie dokonuje się tego obrzędu, to przez fakt, iż wspomina o nim Liturgia Słowa, staje się on główną treścią tego wieczoru, wraz z wypowiedzianymi przez Jezusa słowami: Przykazanie nowe (łac. mandatum novum, stąd nazwa obrzędu obmycia nóg) daję Wam, abyście się wzajemnie miłowali, jak Ja was umiłowałem. (patrz: J 13, 34-35) Warto rozważyć to Słowo, nawet po liturgii, adorując Pana w kaplicy adoracji, czy we własnym domu, trwając cały czas w prze-

żywaniu Triduum paschalnego.

Wieczerza Pańska kończy się procesją do kaplicy adoracji. W tej kaplicy Najświętszy Sakrament będzie schowany aż do kolejnego aktu liturgii Triduum Sacrum, czyli Liturgii Męki Pańskiej, mającej miejsce w Wielki Piątek.

Liturgia Męki Pańskiej

Obchody wielkopiątkowe najlepiej rozpoczynać o 15:00, w godzinie śmierci Pana na krzyżu. Ponieważ jednak w naszym kraju ten dzień nie jest dniem wolnym od pracy, liturgia ta najczęściej ma miejsce o późniejszej porze.

Wielki Piątek oraz Wielka sobota to dwa dni w roku, w których Kościół nie sprawuje Mszy świętej. W piątek ma to związek z bezpośrednimi obchodami związanymi z ofiarą Jezusa na krzyżu. Tego dnia liturgia – nadal kontynuowana – w kościele rozpoczyna się procesją w ciszy. Kapłan pada na twarz przed nagim ołtarzem, a wszyscy zgromadzeni klękają. Bo cóż zrobić wobec tak wielkiej tajemnicy, jaką jest miłość Boga do człowieka, że oddaje swoje życie za ludzi?

Następnie ma miejsce Liturgia Słowa, której centralnym punktem jest śpiew (bądź czytanie) Męki Pańskiej według świętego Jana. Skupienie na tajemnicy śmierci Jezusa ma nas doprowadzić do kolejnego etapu obchodów – modlitwy powszechnej. Jest ona wyjątkowo rozbudowana, obejmując swoim zasięgiem cały świat. Zdolni do modlitwy za cały świat, ponieważ za cały świat umarł Jezus, możemy przejść do adoracji Krzyża. Co ważne, jest to adoracja, a nie festiwal pieśni żałobnej. Podczas adoracji wyraża się raczej wdzięczność i uwielbienie, nie smutek i przygnębienie. Trudno zresztą, by towarzyszyły nam negatywne emocje, skoro po adoracji, podczas obrzędów Komunii św., Przyjmiemy do swojego serca Chrystusa zmartwychwstałego, nie umarłego. Liturgia to nie teatr, tylko modlitwa wyrażająca cześć i uwielbienie Bogu. Dzięki Triduum możemy przyrzeć się raz jeszcze passze Chrystusa i na nowo odkryć jej znaczenie dla nas w naszej codzienności.

Wielka Sobota

Wielka Sobota to dzień, w którym liturgia jest najbardziej niezwykła, ponieważ polega na... robieniu nic. Bo co można robić w dniu, w którym rozpamiętuje się zwycięstwo Chrystusa nad śmiercią, Jego zejście do otchłani, by tam, gdzie nie ma życia, zaprowadzić nowy porządek? Warto, byśmy o tym pamiętali i zastąpili przedświąteczny szal ciszą, skupieniem i adoracją Pana w Grobie Bożym, gdzie w kościołach znajduje się tego dnia Najświętszy Sakrament, osłonięty białym welonem, przeniesiony tam dnia poprzedniego w uroczystej procesji. Polską tradycją jest święcenie pokarmów, ale nie powinno ono przysłonić istoty tego dnia, jaką jest brak aktywności na rzecz skupienia i rozważania tajemnicy przejścia Jezusa ze śmierci do życia.

W tym dniu również nie sprawuje się Mszy, Komunii zaś udziela się tylko w formie wiatyku. Cisza tego dnia jest też ważna ze względu na nadchodzącą noc, która jest najważniejszą nocą chrześcijaństwa.

Wigilia Paschalna

Wigilia Paschalna jest nazywana matką wszystkich Wigilii. To najważniejszy element liturgii nie tylko Triduum, ale całego roku. Wszystkie jej obrzędy powinny odbywać się w nocy, po zapadnięciu zmroku, choć niekiedy zdarza się, że rozpoczyna się wcześniej. Tak jak w Wielki Piątek w centrum uwagi jest Krzyż, w Wigilii Paschalnej najważniejsze jest światło paschału, symbolizujące Jezusa, który rozświetla ciemności grzechu. Na początku tej liturgii błogosławi się ogień, od którego potem zapala się paschał, symbol Jezusa Chrystusa, który jest uroczyście wnoszony do nieoświetlonego kościoła. W starożytności, kiedy nie było prądu, ten symbol był bardziej namacalny, niż obecnie, ciągle jednak zachowuje swoją wymowę.

Po wejściu do kościoła odśpiewywany jest uroczyście starożytny hymn, zwany Exsultet (od łacińskiego pierwszego słowa tego hymnu, oznaczającego: Weselcie się!). Hymn ten opowiada w „telegraficznym skrócie” całą historię zbawienia, w centrum stawiając Jezusa jako nowego Adama. Następnie sprawuje się długą Liturgię Słowa. Przewidzianych jest dziewięć czytań z psalmami. Słuchamy całej historii zbawienia i ogłaszamy radosne „Alleluja!”, gdyż to właśnie jest ta noc, w której zmartwychwstał nasz Pan. Ilość czytań można zredukować do czterech, niemniej jednak warto – nawet w domu – pochylić się nad nimi w prywatnej modlitwie i kontemplacji. Ta noc jest nocą czuwania.

Kulminacyjnym momentem wcale nie jest uroczyście odśpiewane Alleluja, ale liturgia chrzcielna. Starożytny Kościół dokonywał chrztów dzieci i katechumenów tylko tej jednej nocy w roku, po wielu latach dołączając do tego terminu Wigilię Zesłania Ducha Świętego. W kościołach – zwłaszcza katedralnych – na całym świecie tej nocy wielu ludzi przechodzi tę samą drogę, co Jezus: ze śmierci do życia, przez zanurzenie w wodzie chrzcielnej, poświęconej światłem z paschału. Jeżeli w liturgii nie przewidziano chrztu, najważniejszy moment dla każdego z nas powinno stanowić odnowienie przyrzeczeń chrzcielnych i wspomnienie własnego chrztu, jako początku nowego życia w Chrystusie.

Wigilię paschalną może kończyć procesja rezurekcyjna, aczkolwiek najczęściej odbywa się ona rano, przed pierwszą Mszą o wschodzie słońca.

Jak widać, kto obchodzenie świąt zostawia na samą tylko Niedzielę Zmartwychwstania, ten traci całą treść obchodów świąt wielkanocnych, nie doświadczając na sobie nie tylko ponownego wejścia w poszczególne części tajemnicy paschy Chrystusa, ale także głębi liturgii przeżywanej od czwartkowego wieczora aż do niedzieli. Nie dajmy sobie zabrać tego cudownego, duchowego doświadczenia, dając się pochłonąć troskom o świecki wymiar świąt. Dzięki temu nasza radość może być prawdziwie pełna i pochodząca nie tylko z faktu, że nie idziemy do szkoły ani pracy, ale także z głębokiej radości, że to dla mnie Jezus tego wszystkiego dokonał.

Michał Borek

GRÓB JANKA GODLEWSKIEGO – LWOWSKIEGO ORLĘCIA

Znajduje się on na cmentarzu parafii św. Elżbiety w Powśninie, na lewo od kaplicy.

Niemal wszyscy z nas, mieszkańców Wilanowa, jego okolic i szerzej Warszawy, wiemy o odsieczy, którą król Jan III Sobieski poprowadził z Wilanowa na ratunek, obleganej przez ogromną armię turecką, stolicy Cesarstwa Austriackiego – Wiednia. Wtedy we wrześniu 1683 r. zagrażała Europie nawała muzułmańska, przed którą rycerstwo polskie z husarią na czele wraz z wojskami cesarskimi to zagrożenie oddaliły na kilka stuleci.

W naszych dziejach była jeszcze jedna, praktycznie zapomniana, ale jakże ważna odsiecz.

Tym razem wojsko polskie w miesiąc po odzyskaniu Niepodległości, w grudniu 1918 r. ruszyło z Wilanowa na odsiecz Lwowa broniącego resztkami sił głównie przez dzieci i młodzież polską – Polskie Orłęta, przed atakami Rusinów, dziś zwanych Ukraińcami, którzy chcieli opanować Lwi Gród – stare, należące od czasów piastowskich do Polski, miasto Semper Fidelis.

Gdy 10 listopada 1918 r. do Warszawy powrócił komendant Józef Piłsudski, od razu przystąpiono do formowania, najczęściej na bazie konspiracyjnej P.O.W., jednostek Wojska Polskiego. Cel był jasny – opanować jak największe tereny zamieszkiwanych przez Polaków, czym również wspierano działania Komitetu Narodowego Polskiego we Francji kierowa-

nego przez Romana Dmowskiego, podejmującego starania o dyplomatyczne uznanie przez państwa zachodnie naszych praw do jak największej części ziem przedrozbiorowej Rzeczypospolitej.

Jednym z najbardziej zagrożonych miast był Lwów, pozbawiony polskich oddziałów frontowych, jak również mężczyźni zmobilizowanych do armii państw zaborczych.

Dlatego jeszcze w listopadzie 1918 r. Komendant Józef Piłsudski wydał rozkaz formowania oddziału jazdy złożonego z ochotników z pośród warszawskiej i podwarszawskiej młodzieży.

Jednym z ochotników był szesnastoletni Janek Godlewski z Warszawy syn Pawła Godlewskiego – dorożkarza i Marianny z Gołębiowskich, urodzony 20 marca 1902 r., który ciężko ranny we wsi Zboiska (dziś teren Lwowa) zmarł we Lwowie po kilkudniowych cierpieniach 7 stycznia 1919 r. Po zakończonych działaniach wojennych państwo Godlewscy, rodzice Janka ekshumowali jego ciało i pochowali je na cmentarzu w Powśninie. Jest również wersja, że ekshumacji dokonało rodzeństwo Janka – miał brata Bronisława i cztery siostry: Annę urodzoną 1904 r. (bliźniaczka Bronisława), Janinę – 1905 r., Władysławę -1907 r. i Stanisławę – 1908 r.. Janek był najstarszy z nich. Dziś Janek leży na powsińskim cmentarzu pod taką samą płytą nagrobną, jak jego towarzysze broni na cmentarzu Orłąt we Lwowie. Corocznie w Święto Niepodległości na jego grobie są składane kwiaty, zapalane znicze i odmawiana modlitwa za jego duszę.

Oddział, który ruszył z Wilanowa na odsiecz obrońcom Lwowa nosił nazwę: Szwadronu Jazdy Województwa Warszawskiego Odsieczy Lwowa.

Szwadron ten dowodzony był w okresie od listopada 1918 r. do stycznia 1919 r. przez rotmistrza Antoniego Szyszkiewicza, formowano go w Wilanowie zapewne ze względu na kolidację rodzinne, zaplecze żywnościowe i przede wszystkim paszowe, którego bazę stanowiły Dobra Willanów państwa Branickich.

W wilanowskim kościele św. Anny poświęcono sztandar Szwadronu, ufundowany przez Władysława i Marię Belina – Brzozowskich, ziemian z Podola. Z jednej strony płatu sztandaru był wyhaftowany herb Polski – Biały Orzeł w koronie na amarantowym tle, drugiej zaś strony widniał obraz Matki Bożej Częstochowskiej na

białym tle i napis „Z Bogiem za Ojczyznę”.

Matką chrzestną sztandaru została Maria Brzozowska, a „matką” i opiekunką Szwadronu oraz później 12 pułku ułanów, księżna Izabela Radziwiłłowa, fundatorka części umundurowania i szabel zwanych „radziwiłłówkami” dla całego pułku. (Swoją drogą ciekawe czy któryś z dzisiejszych „naszych” oligarchów zdobył by się na taki gest). Jej mąż książę Karol Radziwiłł był oficerem 12 Pułku Ułanów Podolskich. Oboje spoczywają na wilanowskim cmentarzu.

Szwadron po poświęceniu sztandaru i defiladzie przed naszym kościołem wyruszył na front. Po przebiciu się do Lwowa walczył w nim i jego okolicach, wzmacniając obrońców – Polskie Orłęta, którzy pod dowództwem kapitana Czesława Mączyńskiego* walczyli na miejscu od początku walk.

Po walkach we Lwowie Szwadron rozbudowano do stanu pułku i 19 lutego 1919 r. zmieniono mu nazwę na 12 Pułk Odsieczy Lwowa. W dniu 7 maja 1919 r. w Wilanowie zostaje wręczony pułkowi sztandar, ten poświęcony w grudniu 1918 r. dla Szwadronu Jazdy Województwa Warszawskiego Odsieczy Lwowa, którego pułk staje się kontynuatorem.

Pod koniec walk na Podolu pułk 1 września 1919 r. zostaje przemianowany na 12 Pułk Ułanów Podolskich.

Na koniec mała dygresja – zastanowienie. Co stało by się z Polską, gdyby rok później w sierpniu 1920 r. Lwów nie był w naszych, polskich rękach. Nawała bolszewicka bez przeszkód „wyzwoliła” by nas i przyniosła do Polski komunizm na swoich bagnietach. A tak Budionny ze Stalinem połamali sobie zęby na tym najbardziej polskim z polskich miast.

* - podczas II wojny światowej w sąsiedniej gminie Jeziorna powstał Batalion Narodowych Sił Zbrojnych noszący imię Brygadiera Czesława Mączyńskiego. Żołnierze tego Batalionu to m.in. „Nasi Bohaterowie” - leżą pochowani na cmentarzu powstańczym w Powśninie.

Krzysztof Kanabus

Tekst pochodzi z książki "Wilanowskie miejsca pamięci" wydanej przez Centrum Kultury Wilanów w 2019 r.

Jak przeżyć Wielki Czwartek?

o. Adama Szustak

Wprowadzenie do Liturgii Wieczery Pańskiej (Wielki Czwartek).

Jak przeżyć Wielki Piątek?

o. Adama Szustak

Wprowadzenie do Liturgii Męki Pańskiej (Wielki Piątek).

Jak przeżyć Wielką Sobotę?

o. Adama Szustak

Wprowadzenie do Liturgii Wielkiej Soboty.

Jak przeżyć Wigilię Paschalną?

o. Adama Szustak

Wprowadzenie do Liturgii Wigilii Paschalnej

NIEDZIELA PALMOWA MĘKI PAŃSKIEJ - 29 marca 2026 r.

- Kościół obchodzi dziś pamiątkę wjazdu Chrystusa do Jerozolimy dla dokonania Paschalnego Misterium. Uroczysta procesja z palmami odbędzie się przed Mszą o godz. 10.00. Uroczyste wejście i poświęcenie palm odbędzie się przed każdą Mszą św.
- Nabożeństwo Gorzkich Żali zostanie odprawione dziś o godz. 17.00. Za udział w Gorzkich Żalach można uzyskać odpust zupełny pod zwykłymi warunkami. Po nabożeństwie modlić się będziemy za zmarłych polecanych w wypominkach rocznych.
- Zapraszamy dziewczynki i chłopców do udziału w procesji rezurekcyjnej w Niedzielę Wielkanocną o godz. 6.00.
- Z sakramentu pokuty będzie można skorzystać codziennie od Wielkiego Poniedziałku do Wielkiej Środy, od godz. 16.00. Prosimy nie odkładać spowiedzi na święta, które rozpoczynamy Świętym Triduum Paschalnym w Wielki Czwartek.
- W Wielki Czwartek celebруем pamiątkę ustanowienia sakramentu kapłaństwa i Eucharystii. Przed południem wszyscy kapłani, pod przewodnictwem biskupa, sprawują Mszę św. z poświęceniem olejów krzyżma i chorych w Archikatedrze Warszawskiej. W tym dniu w kościołach parafialnych sprawuje się jedną Mszę św. W naszym kościele Mszę św. Wieczerzy Pańskiej będziemy sprawować o godz. 18.00. Po Mszy św. przeniesiemy Najświętszy Sakrament do Kaplicy Przechowania. Adoracja, którą poprowadzą zespoły parafialne, będzie trwała do godz. 22.00.
- W Wielki Piątek, w czasie Liturgii Męki Pańskiej zbierać będziemy ofiary na utrzymanie Grobu Pańskiego w Jerozolimie i pomoc chrześcijanom w Ziemi Świętej.
- W Wielki Piątek i w Wielką Sobotę zapraszamy do wspólnej modlitwy porannej zwanej Ciemną Jutrznia. Naszą modlitwę rozpoczniemy w kościele o godz. 7.00.
- Nabożeństwo Drogi Krzyżowej w Wielki Piątek odbędzie się o godz. 15.00. Rozważania męki Pańskiej przy stacjach kalwarii wilanowskiej prowadzić będą przedstawiciele poszczególnych grup parafialnych.
- W Wielki Piątek Kościół powstrzymuje się od sprawowania Eucharystii. W tym dniu rozważamy mękę Pana Jezusa i adorujemy krzyż. Liturgia Męki Pańskiej rozpocznie się o godz. 17.00. Po liturgii adorację Pana Jezusa w Grobie poprowadzą Siostry Pasjonistki. Przypominamy, że w tym dniu obowiązuje post ścisły.
- Poświęcenie pokarmów w Wielką Sobotę od godz. 8.00. do 18.00. U naszych ministrantów będzie można zaopatrzyć się w wodę święconą.
- Liturgię Wigilii Paschalnej rozpoczniemy o godz. 20.00.
- Procesja Rezurekcyjna w Niedzielę Zmartwychwstania Pańskiego rozpocznie się o godz. 6.00. Msze św. sprawowane będą

o godz. 8.30., 10.00., 11.30., 13.00. i 18.00. Nie będzie Mszy św. o godz. 20.00.

13. W Poniedziałek Wielkanocny Msze św. zostaną odprawione według następującego porządku: o godz. 7.00.; 8.30.; 10.00.; 11.30.; 13.00. i 18.00. Nie będzie Mszy św. o godz. 20.00.

14. Wspólnota Miłosierdzia Bożego i Matki Boskiej Miłosierniej zwraca się z prośbą do wszystkich pragnących zanurzyć się w Bożym Miłosierdziu o odprawienie przed świętem Miłosierdzia, indywidualnie w ciszy własnego serca, nowenny którą nakazał Pan Jezus w objawieniach św. Siostrze Faustynie słowami: „Pragnę, abyś przez te dziewięć dni sprowadzała dusze do źródła Mojego miłosierdzia, by zaczerpnęły siły i ochłody i wszelkiej łaski, jakiej potrzebują na trudy życia, a szczególnie w śmierci godzinie.” Nowennę rozpoczynamy w Wielki Piątek, 3 kwietnia, a kończymy w sobotę, 11 kwietnia przed Świętem Miłosierdzia.

15. Koła Żywego Różańca zapraszają na codzienną modlitwę różańcową, w marcu w intencji: „O wzrost wiary i pobożności w rodzinach”. Modlitwę w kościele prowadzą poszczególne grupy parafialne: w poniedziałek o godz. 16.00., we wtorek, środę i czwartek o godz. 18.30., w piątek o godzinie 12.30., w sobotę o godz. 7.30., w niedzielę o godz. 14.00. (poza 2 niedzielą miesiąca).

16. U naszych ministrantów można nabyć palmy, wspierając w ten sposób fundusz ministrancki.

17. Przed kościołem członkowie Kół Żywego Różańca zbierają ofiary na kwiaty do Grobu Pańskiego.

18. Zapraszamy na Centralną Drogę Krzyżową ulicami Warszawy, której przewodniczyć będzie Jego Ekscelencja Adrian Galbas. Droga Krzyżowa rozpocznie się na placu przed kościołem Akademickim św. Anny w piątek, 3 kwietnia, o godz. 20.00.

Wielki Piątek i Wielka Sobota

godz. 7.00. w kościele.

Zapraszamy do wspólnej
modlitwy porannej zwanej
Ciemną Jutrznia.

U naszych
ministrantów
można nabyć
palmy, wspierając
w ten sposób
fundusz
ministrancki.

Nowenna do Miłosierdzia Bożego

od 3 kwietnia (Wielki Piątek)

do 11 kwietnia (sobota przed
Świętem Miłosierdzia)

Zapraszamy do dzwonnicy
na wystawę malarstwa

**ROMANA JAKACKIEGO
i MARKA JÓZWIAKA**

Wystawę można oglądać
do końca kwietnia b.r.

Rzymskokatolicka Parafia św. Anny w Wilanowie

ul. Kolegiacka 1, 02-946 Warszawa
tel./fax 22 842 18 01
(tel. czynny w godzinach pracy kancelarii)

Kancelaria czynna:

pn., śr., pt. - godz. 16.00 - 19.00 wt.,
czw. - godz. 8.00 - 11.00

BNP Paribas Bank Polska SA -
Oddział w Warszawie,
ul. Konstancińska 2, 02-942 Warszawa Nr
rachunku:
87 1600 1374 1846 8491 8000 0001

www.parafiawilanow.pl
e-mail: kancelaria@parafiawilanow.pl
Facebook: @ParafiaWilanowAnna

Redakcja: limonka.video@gmail.com

Wydawca: Fundacja Ecclesia Villanovensis

